

Orologiul care a uitat să pornească timpul...

Camelia Oprea

Când zilele și nopțile nu erau încă făcute,
Timpul aflase câte ceva despre visurile ce
aveau să locuiască mai târziu în sufletele
care dădeau energie stelelor, cum și de unde vin.
Timpul este călugărul înțelept al Universului.
Divinitatea l-a creat din ape nevăzute,
clipele curg la fel de nevăzute.
Dumnezeu a zis: să fie viață !
Și viață s-a făcut în ceruri și pe pământ.
Visurile au fost împărțite clipelor.
Dumnezeu a zis: să fie timp pentru toate,
de la prima și până la ultima scânteie a stelelor.
Dumnezeu a zis: să fie Lumină !
Și s-a făcut Lumină:
inima speranței, sâmburele visului.
Cum îngerii nu îmbătrânesc,
le-a fost dată copilăria și zborul.
Ei le împărtășesc luceferilor nou-născuți
pentru a deveni stele
de nădejde ale nopților pământene,
așteptând cu aripile la gură facerea omului.
Creatorul le dădu energie și frumusețe;

Întunericul nu este o ființă.

Fiecare clipă naște câte un vis,

speranța este mare luminatoare a visului.

Viața este și vis, și speranță, părți din Dumnezeu.

Din orologiul care a uitat să pornească timpul

s-a ales iubirea. De atunci dragostea nu are vârstă.

Cum este deasupra pământului, de la răsărit

la apus, i s-a încredințat

drumul soarelui și drumul stelelor;

s-a făcut noapte și zi în numele timpului.

Dragostea este poruncă dumnezeiască,

adunându-se din ceruri

la glasul Celui care le-a zidit,

să fie cuvântul luminii.

Sufletul trebuie curățit de rămășițele întunericului

să rodească în om numai iubire,

că fără Dumnezeu nu se poate vedea frumusețea omului.